

„CONNELLY MÁ DALŠÍ SKVĚLOU SÉRII.“
LIBRARY JOURNAL

MICHAEL
CONNELLY

ŽELEZNÝ
STROM

„STÁLE NA VRCHOLU SVÉ SPISOVATELSKÉ KARIÉRY“
THE TIMES

ŽELEZNÝ STROM

Michael Connelly

ŽELEZNÝ
STROM

slovar

Copyright © 2026 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2026

Little, Brown and Company is a division of
Hachette Book Group, Inc. The Little,
Brown name and logo are trademarks
of Hachette Book Group, Inc.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být
reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými
prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně
fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333, 196 00 Praha 9, info@slovart.cz,
v Praze roku 2026

Z anglického originálu *Ironwood*
přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1427-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Všem tamním ztraceným andělům...

ČÁST I

Háj

1

Stilwell to letadlo slyšel, ale neviděl ho. Měsíc i slunce se ukrývaly za mračny a letadlo bezpochyby kroužilo nad ostrovem bez světél. Ve vysílačce zapraskalo a vzápětí se ozval Quigleyho hlas.

„Slyšíte to, šéfe?“

Stilwell si zvedl vysílačku před ústa a stiskl tlačítko.

„Slyším,“ odpověděl. „Zůstaň na pozici. A buď připravený.“

Přestal se dívat na oblohu, sebral dalekohled a namířil ho dolů směrem k Airport Road. Po silnici se blížilo vozidlo, rovněž se zhasnutými světly – stoupalo do svahu k přistávací ploše, která se nahoře rozprostírala. Stilwell opět stiskl tlačítko.

„Vůz na silnici,“ oznámil. „Bez světél.“

„Rozumím,“ potvrdil Quigley.

Bylo to terénní vozítko. Projelo otevřenou branou a zamířilo přímo k přistávací ploše. Na okraji ranveje zpomalilo, otočilo se a zacouvalo do křoví. Teprve pak řidič rozsvítil světla – dálkové reflektory i silné halogeny na střešním rámu. První třetina pětisetmetrové dráhy teď byla dost osvětlená na to, aby na ní mohlo přistát kroužící letadlo. Stilwell se opět naklonil k vysílačce.

„Dobře, jedem podle plánu,“ řekl. „Na můj pokyn vyrazíš.“

„Rozumím,“ potvrdil Quigley.

Pro Altona Quigleyho to měl být první test. Na Catalině pobýval teprve dva měsíce a Stilwell ještě nevěděl, co v něm je. Každopádně věřil, že se rozhodl správně, když ho přidělil k Ilse Ramirezové. Ta dnes byla jeho nejspolehlivějším člověkem, což by o ní ještě před rokem rozhodně říci nemohl. Během necelých dvou let pod Stilwellovým vedením se

ovšem vypracovala na solidní členku šerifovy substance na Catalině.

Hučení jednomotorového letadla zesílilo a Stilwell poznal, že se s ním pilot chystá dosednout. Cítil, jak se mu očekáváním zrychluje tep a tělem mu projíždí elektrizující vlna spojená s blížícím se nebezpečím.

Quigley s Ramirezovou seděli v terénním automobilu zaparkovaném ve stínu v zadní části otevřeného hangáru tak, aby na něj z ranveje nebylo vidět. Stilwell pak čekal v neoznačeném terénním vozítku s pevnou střechou, které stálo vedle skladu s vybavením. Nikoho dalšího na místě neměli. Nebyl na to čas. Tip přišel příliš pozdě na to, aby stačili přivolat posily z pevniny. Stilwell si musel vystačit s lidmi, které měl k dispozici na ostrově, a ještě nechat jednoho policistu v Avalonu na substanici pro případ, že je to všechno bouda a někdo dal policistům falešný tip, aby je vylákal mimo město.

Burácení motoru se snížilo a letadlo se začalo snášet z temné oblohy na částečně osvětlenou přistávací dráhu. Jemně dosedlo na plochu, což dokazovalo, že pilot je zkušený, zpomalilo a začalo rolovat k jižní hranici dráhy. Vozítko vyjelo z křoví a se stále rozsvícenými reflektory zamířilo za letadlem.

„Neměli bysme vyrazit?“ houkl Quigley do vysílačky.

Stilwell podrážděně zavrtěl hlavou. Quigley byl tak napumpovaný adrenalinem, že na plán buďto úplně zapomněl, nebo se ho rozhodl ignorovat.

„Ne,“ odpověděl mu Stilwell. „Držte se plánu, policisto. Nejdřív musíme vidět předávku.“

Stále měl na očích dalekohled a sledoval, co se ve světlech reflektorů na přistávací ploše odehrává. Letadlo se na konci dráhy otočilo a zaujalo startovní polohu. Pilot nechal motor běžet – evidentně měl v plánu strávit na pevné zemi co nejméně času.

Dveře kokpitu se otevřely a na asfalt dopadl oranžový pytel. Z vozítka vystoupil člověk v černé ochranné přilbě s matným štítkem a zamířil k letadlu, přičemž se obloukem vyhnul stále se otáčející vrtuli.

Došel pod křídlo a zvedl oranžový pytel ze země. Stilwell stiskl tlačítko vysílačky.

„Dobrá, tak jed'te,“ vyzval oba policisty. „Zataraste tomu letadlu cestu!“

Šlápl na plyn, elektrické vozítko vyrazilo z úkrytu za skladem a Stilwell ho nasměroval ke světlům na přistávací ploše. Koutkem oka viděl, jak z hangáru vyjíždí policejní SUV s blikajícími majáčky. Přesunulo se doprostřed ranveje a postavilo se tak, aby letadlo nemohlo odstartovat.

Muž v přílbě odhodil oranžový pytel a sprintem vyrazil ke svému vozítku. A pak udělal něco, s čím Stilwell nepočítal, když narychlo dával dohromady plán operace: sjel s vozítkem z přistávací plochy do porostu, který se táhl po celém úbočí.

Vozítko se vnořilo do křoví lemujícího přistávací dráhu, zhaslo světla a pohroužilo se do tmy.

„Sakra!“ ulevil si Stilwell.

Vyrazil za vozítkem, ale sám nechal reflektory rozsvícené. Sotva vjel mezi keře medvědice, terén se prudce zlomil a on začal kodrcat ze srázu, který mohl mít dobrých pětáctyřicet stupňů. Stále se snažil manévrovat, přičemž se orientoval podle motoru ujíždějícího vozítka a podle mračna prachu, které se mu valilo před reflektory. V jedné ostré levotočivé zatáčce málem ztratil kontrolu nad řízením, když vjel pravým předním kolem do výmolu. Prudce strhl volant doprava, aby náklon vyrovnal, otočil se zadními koly o sto osmdesát stupňů a vozítko se divoce zastavilo. Stilwell se znovu rozjel, a když se otáčel, zachytil reflektory pronásledovaný vůz: ležel na boku vedle tlustého kmene živého dubu. Stilwell dupl na brzdy, opět smykem zastavil, vyskočil z vozítka a jedním pohybem vytáhl z pouzder na opasku pistoli a baterku.

Napřáhl pistoli, opřel si zápěstí o druhou ruku s baterkou a vyrazil k zadní části převráceného vozítka.

„Úřad šerifa!“ zavolal. „Odložte zbraně a zvedněte ruce do vzduchu!“

Žádná reakce nepřišla, a tak šel dál. Uvědomil si, že rozsvícená baterka z něj dělá snadný terč, a tak ji zhasl a obešel vozítko. Znovu baterku rozsvítil a namířil kužel světla na dvojici sedadel. Řidič byl pryč.

Stilwell přešel baterkou po hustém porostu, ale muže s přílbou nikde neviděl. Bylo mu jasné, že sám nedokáže

úbočí prohledat tak důkladně, aby uprchlíka vypátral. Zatímco stál u dubu a zlobil se na sebe, že muže nedopadl, uslyšel nad sebou silící zvuk leteckého motoru a instinktivně poznal, že letadlo roluje po dráze a chystá se odstartovat. Doběhl ke svému vozítku a vytrhl z nabíjecího portu vysílačku.

„Quigley, co se...“

Jeho hlas se topil ve zvuku letadla, které teď letělo asi pětadvacet metrů nad ním.

Ve vysílačce se nikdo neozval.

„Quigley, Ramirezová, podejte hlášení.“

Čekal. Nic.

Naskočil za volant elektrického vozítka a nasměroval ho do svahu. Sklon však byl příliš prudký a kola se na sypkém podkladu protáčela. Přesto se vozítko pomalu sunulo vpřed, po chvíli se vyhouplo přes terénní zlom a ocitlo se na asfaltu. Stilwell viděl, že policejní vůz má otevřené dveře a rozsvícené reflektory. V jejich světle ležela na asfaltu dvě těla. Ani jedno se nehýbalo.

2

Stilwell věděl, že nejrychlejší cestou k záchraně je využít pobřežní stráž. Jejich vrtulník odstartoval z losangeleského přístaviště, přeletěl přes záliv a dvaadvacet minut po Stilwellově telefonátu už dosedal na přistávací dráze. Quigley byl mrtvý, s ustřeleným temenem nemohl přežít, ale Ramirezová se stále držela, přestože utrpěla rozsáhlou ztrátu krve, když se jí kulka otřela o horní okraj vesty a zasáhla ji do krku. Stilwell jí držel na ráně krycí obvaz, který našel v lékárnice policejního SUV, když červeno-bílý vrtulník konečně dosedl a tým zdravotníků sprintem vyrazil přes asfalt.

Během necelých šesti minut Ramirezovou stabilizovali a naložili do vrtulníku. Stilwell se díval, jak se stroj zvedá a otáčí se k pevnině, a pak přesunul pohled ke Quigleyho tělu. Smrtící projektil prolétl policistovi levým okem.

Stilwell pocítil nevolnost. Quigley měl rodinu. Ta už ho nikdy neuvidí.

Z chmurných myšlenek ho vytrhlo bzučení mobilního telefonu. Byl to kapitán Corum. Oznámil Stilwellovi, že jedou s týmem vyšetřovatelů k letecké základně při úřadu šerifa a během hodiny dorazí na ostrov vrtulníkem.

„A vy jste v pořádku, Stile?“ zeptal se.

„Já ano,“ odpověděl Stilwell.

„Co se tam vlastně stalo, sakra?“

„Kapitáne, já vůbec nevím.“

3

Jakmile vyšetřovací tým převzal kontrolu nad místem činu, odvezli Stilwella na substanici a posadili ho do vyšetřovny, kde musel čekat, až se některý z detektivů uvolní a absoluuje s ním první z několika předpokládaných rozhovorů. Stilwell si krátil čas tím, že v duchu procházel celou operaci, snažil se rozpomenout na co nejvíc detailů a zapisoval si je do notesu. Jelikož při operaci jeden policista zemřel a druhý utrpěl těžké zranění, bylo mu jasné, že vyšetřovatelé budou důkladně prověřovat každé rozhodnutí, které na přistávací dráze učinil. A přestože se stále vzpomatoval ze ztráty lidského života, zároveň se už musel zaobírat i vlastní situací. Nabízela se mu možnost vyžádat si přítomnost zástupce policejních odborů, který by během rozhovorů seděl vedle něj a radil mu, ale on se rozhodl, že touto cestou nepůjde, a když kapitán Corum dorazil na místo incidentu, oznámil mu, že bude plně spolupracovat s vyšetřovateli.

Jakmile sepsal všechno, co během uplynulých šesti hodin stálo za zaznamenání, vstal a začal skládat na hromadu boxy, které se válely po celé vyšetřovně. Protože se tato místnost využívala k policejním výsledkům jen velmi zřídka, postupem času se proměnila v jakousi neoficiální kancelář ztrát a nálezů. Ležely zde krabice plné ztracených mobilních telefonů, batůžků, kabelek a fotoaparátů, byly tu tři kompletní kufry, několik rybářských udic, kempingové a potápěčské vybavení a další předměty, které na ostrově zanechali turisté. Stilwell každé tři měsíce pověřil některého z policistů, aby nahromaděné věci probral, pokusil se vypátrat jejich majitele, a pokud se mu to nepodaří, daroval je dobročinné organizaci St. Catherine's, která pořádala čtvrtletní výprodeje na podporu sociálně slabých obyvatel ostrova. Stilwell

ted' začal tyto věci urovnávat a třídit, aby ze sebe dostal nahromaděnou nervozitu.

Vyšetřovna už byla dokonale uklizená, než do ní z místa činu dorazil první vyšetřovatel. Jmenoval se Ernie Simon a Stilwell ho znal ze svého dřívějšího působení na oddělení vražd. Věděl, že Simon je schopný a nestranný vyšetřovatel, který má metodický přístup k práci, a mezi kolegy má proto pověst želvy, nikoliv zajíce.

„Jak to vypadá s Ramirezovou?“ vyhrkl Stilwell, sotva Simon vstoupil do místnosti.

„Podle posledních zpráv pořád bojuje,“ odpověděl Simon. „Co je tohle všechno?“

Ukázal na boxy seřazené u zdi.

„Ztráty a nálezy,“ vysvětlil Stilwell. „Ze skladu, který se pro ně používal předtím, jsem nechal udělat přespávací místnost. Zbytek substance je kvůli tomu trochu stěsnaný, ale potřebovali jsme prostor, kde by se lidi mohli v klidu vyspat.“

Simon se posadil ke stolu naproti němu. Měl kudrnaté bílé vlasy a bráško, které mu narostlo kvůli přemíře jídel z fast-foodu a zálibě ve vodce. Položil před sebe desky s přicvaknutým listem papíru.

„Kapitán mi řekl, že jsi ochoten se mnou mluvit,“ začal. „Je to pravda?“

„Jo,“ přisvědčil Stilwell. „Vyjdu ti ve všem vstříc.“

„Rád bych to provedl tak, že mi nejdřív všechno vylíčíš, pak zapneme nahrávání a povíš mi totéž ještě jednou. Takhle to funguje nejlíp.“

„Pokud jde o mě, klidně si všechno můžeš nahrávat rovnou. Můj popis se měnit nebude.“

„Radši bych to udělal tak, jak jsem ti nastínil. Uvidíme, jak to půjde.“

„Jasně.“

Simon vytáhl z kapsy minirekordér, postavil ho na stůl, ale nezapnul ho.

„Vyšetřovna je taky připojená k záznamu,“ prohodil Stilwell. „Jestli chceš, můžu ho zapnout.“

Simon přešel jeho návrh bez komentáře a zahájil rozhovor.

„Začněme od začátku,“ nadhodil. „Jak celý plán dnešní operace vznikl?“

„Všechno začalo tím, že Quigley dostal tip od jednoho ze svých důvěrných informátorů na pevnině,“ odpověděl Stilwell. „Ten člověk věděl, že Quigley teď pracuje tady, a řekl mu, že sem má dneska v noci přiletět letadlo. Prý bude startovat v Mexicali, nenápadně tady shodí zásilku a ta ráno odjede prvním trajektem na péčko.“

„Na péčko?“

„Tak tady říkají pevnině.“

„A ten důvěrný informátor... Sdělil ti Quigley jeho jméno?“

„Kdyby to udělal, nebyl by už důvěrný. Řekl mi jen, že ten člověk je stoprocentně prověřený. Všechny jeho tipy prý vyšly.“

„Takže ho Quigley znal z doby, kdy pracoval na protidrogovém?“

„Tvrdil mi, že ano. Už jste uvědomili jeho rodinu?“

„Tohle řeší... péčko.“

„Měl manželku a děti.“

„Slyšel jsem. Kdy policistu Quigleyho přeložili sem?“

„Je to něco přes dva měsíce.“

„Takže mu ten informátor zčistajasna zavolal, že sem letí z Mexika letadlo, které bude čistou náhodou přistávat zrovna na ostrově, kde teď Quigley pracuje. Nepřijde ti to jako příliš velká náhoda?“

„Možná.“

„Víš, proč Quigleyho přeložili sem?“

„Vím jen to, co mi řekl on. U lidí, které mi sem pošlou, mám přístup jen k základním osobním údajům. Do kázeňských spisů nevidím.“

I když to Stilwell nahlas neřekl, dobře věděl, že catalinská substance je odkladištěm policistů, kteří se znelíbili lidem z vedení. Na Catalině se pak mohli ocitnout prakticky za jakýkoliv prohřešek – od politického přešlapu přes nasazení nepřiměřené síly až po přijetí nabídky na večeři nebo vyžehlení košil. Byla to forma trestu a všichni v LASD to věděli. Když někoho přeložili na Catalinu, musel něco posrat. Ani Stilwell se sem nedostal jinak.

„A co ti tedy řekl?“ zeptal se Simon.

„Prý ho sem poslali proto, že při razii v jednom nočním klubu ve West Hollywoodu sebral chlapa, který na záchodě

prodával koks, jenže se z něj vyklubal šerifův synovec. Jestli je to pravda, nebo není, to nedokážu posoudit.“

„Ta historka je možná pravdivá, ale kvůli tomu ho z protidrogového nepřeložili.“

Stilwell nereagoval. Doufal, že mlčením přiměje Simona k tomu, aby mu řekl víc, ale to se nestalo.

„Dobrá, takže jste dostali ten tip,“ vrátil se Simon k tématu. „Dostali jste ho narychlo a neměli jste čas předat ho někomu z protidrogového, takže jste na to zůstali sami tři: ty, Quigley a Ramirezová.“

„Přesně tak,“ reagoval Stilwell. „Quigley se dušoval, že ten informátor je stoprocentně prověřený, jenže jakou to pro mě mohlo mít váhu? Nulovou. Takže jsem nechal jednoho policistu na substanci, aby vyřizoval hlášení – pro případ, že tohle celé mělo sloužit jen k odvedení pozornosti.“

„Jako že by vás chtěl někdo odlákat k té přistávací ploše a pak něco provést tady dole?“

„Přesně tak.“

„To bylo hodně prozíravé.“

„Standardní postup.“

„Možná, ale chytrý. Kdy ten tip přišel?“

„Moji lidi tady dělají dvanáctky a střídají se vždycky v šest. Quigley měl tři dny službu a pak čtyři dny volno. Přespával v té místnosti na stanici, o které jsem ti říkal, protože si myslel, že se na Catalině příliš neohřeje, a jeho rodina navíc zůstala v Gardeně – měl tam dům, jeho děti tam chodily do školy a tak dál. To znamená, že i když mu skončila služba, pořád se potloukal po stanici, protože neměl kam jít. A ten informátor mu volal krátce po službě. Za mnou s tím tipem přišel v sedm dvacet – vím to, protože jsem si to zapsal. Jeho informátor mu přesný čas předávky nesdělil, ale prý mu řekl, že letadlo už je ve vzduchu.“

„A jak dlouho trvá let z Mexicali sem? Kolem tří hodin?“

„Myslím, že to závisí na typu letadla a letové dráze. Osobně se v letadlech moc nevyznám, ale myslím, že to byl jednomotorový hornoplošník s modrým pruhem na boku. Na ocase neměl žádné číslo a soudě podle zvuku přiletěl od západu – nejspíš se držel mimo dvanáctimílové pásmo a teprve pak to stočil sem na ostrov.“

„Volal jsi na protidrogové, když jste dostali ten tip?“

„Volal. Jenže včera večer měli nějakou operaci v Comptonu. Řekli mi, že sem nemůžou nikoho poslat, ale ráno si to prý převezmou. Ráno pro nás samozřejmě bylo pozdě, a tak jsem řekl Quigleymu, ať se oblíkne, z druhé směny jsem si vzal Ramirezovou a jeli jsme tam takhle ve třech.“

„A co se tam stalo?“

Stilwell se zadíval do notesu a začal podrobně líčit události na přistávací dráze.

4

Ve vyšetřovně strávil Stilwell čtyři hodiny, během nichž zopakoval svoji verzi Simonovi a pak ještě dvěma dalším vyšetřovatelům z detektivova týmu. Když do místnosti dorazil kapitán Corum, byl už v ní vydýchaný vzduch prosycený pachem tělesných tekutin. Kapitán vstoupil dovnitř a dveře nechal otevřené.

„Trochu tady vyvětráme,“ prohlásil. „Co je tohle všechno?“

Stejně jako před chvílí Simon se i on díval na hromadu boxů a předmětů naskládaných u zdi. Kapitán Corum byl vysoký a štíhlý. Neustále nosil elegantní černé obleky, které ladily s jeho nepřírozeně černými vlasy, a doplňoval je bílou košilí a pestrobarevnou kravatou. Bylo mu kolem pětapadesáti let a jeho obličej měl dva odstíny – od očí dolů silně opálený, na čele perleťově bílý. Většinu víkendů totiž trávil v čepici na golfovém hřišti.

„To jsou ztráty a nálezy,“ odpověděl Stilwell.

„A víte jistě, že v tom nemáte nějakou zdechlinu?“ zeptal se Corum.

„Možné to je. Můžu už odejít?“

„Můžete odejít. Zatím. Ale než zjistíme, co a jak, radši se příliš nevzdalujte. Chci, abyste se držel u substance.“

„To mám tlouct špačky?“

„Vždyť víte, jak to chodí. Dejte nám pár dní, než to všechno sepišeme a pošleme šéfovi.“

Stilwell věděl, že šerif podepisuje mimo jiné i veškeré kázeňské postihy.

„Chcete to hodit na mě, kapitáne?“ zeptal se napřímo.

„Na vás? Ne,“ odpověděl Corum. „Zatím to vypadá tak, že to letadlo správně nezajistili. Na palubě se kromě pilota ukrýval někdo další a ten je nachytal na švestkách.“

Stilwell nepřikývl, ačkoliv si myslel totéž.

„Vážně jste neslyšel žádné výstřely?“ zeptal se Corum.

Stilwell se na okamžik zarazil. Nevěděl, jestli mu kapitán nenaznačuje, aby svou výpověď pozměnil.

„Ne, neslyšel,“ odpověděl nakonec. „Ale jak už jsem řekl všem ostatním, pronásledoval jsem vozítko s benzinovým motorem a sjížděl jsem z prudkého svahu. Nejsem si jistý, jestli se v takových podmínkách vůbec něco slyšet dalo.“

„A jestli pachatel použil tlumič...“

„Proč by měl mít někdo u letecké předávky zbraň s tlumičem?“

Corum neodpověděl. Stilwell změnil téma.

„A co ten člověk, kterého jsem pronásledoval já?“ zeptal se. „Nejspíš je pořád na ostrově. Měl bych po něm začít pátrat.“

„Nic takového, Stile,“ zarazil ho Corum. „Vy si dáte oraz.“

„Takže ho nikdo nehledá?“

„Samozřejmě že ho hledáme. Teď zrovna sice máme málo lidí, ale hned ráno vyšleme policisty do přístavišť v Long Beach a San Pedru. Budou kontrolovat každého, kdo tam vystoupí z lodi.“

Stilwell se nad tím zamyslel a rozhodl se, že nebude tento plán kritizovat. Znovu změnil téma.

„Už jste mluvil s Quigleyho manželkou?“ zeptal se.

„Nemluvil,“ odvětil Corum. „Informování rodiny měli na starost Ahearn se Sampedrem.“

„No skvěle. Ti na tom dělají taky?“

„Nedělají. Jen jsem potřeboval někoho, kdo to oznámí pozůstalým. Víím, že vás mám od sebe držet co nejdál.“

„Díky.“

Mezi Stilwellem a Ahearnem panovala dlouholetá nevraživost, jejíž kořeny sahaly do doby Stilwellova předešlého působení na oddělení vražd. Vzájemná nesnášenlivost obou policistů nakonec vyústila až ve Stilwellovo přeložení na Catalinu. A když loni společně vyšetřovali vraždu, k níž došlo tady na ostrově, jejich vztah se ještě zhoršil.

„Už vypátrali to vozítko?“ zeptal se Stilwell.

„Ano,“ odpověděl Corum. „Včera večer, než se stal ten průser, někdo ohlásil jeho krádež.“

„Žádné takové hlášení jsem nedostal.“

„Přišlo to v době, kdy už jste odjeli na sledovačku. Ohlásil to majitel a vyřizoval to ten policista, kterého jste tady nechal – kdo to vlastně byl?“

„O'Connor.“

„Ano, O'Connor. Odjel tam a sepsal o tom zprávu.“

Stilwell jen přikývl. Věděl, že by si tu zprávu mohl obstarat a zeptat se O'Connora na bližší podrobnosti. Corum jako by mu četl myšlenky.

„Já vím, co se vám teď honí hlavou, Stile,“ poznamenal.

„Ale budete se od toho držet dál. Vystupujete v roli svědka, ne vyšetřovatele. Je to jasné?“

„Ano,“ řekl Stilwell. „Jasně.“

„Dobře. A teď si promluvíme o médiích. Tam pro vás platí totéž. Nejste toho součástí. S veškerými dotazy odkazujte novináře na mě nebo na tiskové oddělení. Nechci vidět vaše jméno v žádných novinách, což platí i o tom salátu, který vychází tady na ostrově. *Comprende?*“

„*Comprendo*. A co reportéři z pevniny, kteří sem přijedou a budou kolem toho čenichat?“

„Ti ať si dělají, co chtějí, ale vy jim nijak nepomáhejte a nemluvte s nimi. A jak jsem řekl, s veškerými žádostmi o informace odkazujte média na pevninu.“

„Rozumím.“

„A ještě poslední věc – máte v tom vašem přespávacím kutlochu místo pro Simona? My letíme vrtulníkem zpátky, ale on tady zůstane, aby se mohl hned po rozbřesku podívat na místo činu.“ Corum se podíval na hodinky. „Což je vlastně už za pár hodin,“ prohodil. „Takže jestli tam máte místo, řeknu mu, aby dneska přespál tady u vás.“

„Máme tam místo,“ odpověděl Stilwell.

„Fajn. My ostatní teda odlítáme a vy můžete jít domů.“

„Dobře.“

Corum zvedl bradu a ukázal ke stěně se ztrátami a nálezy.

„A na vašem místě bych využil volný čas na stanici a trochu tady uklidil,“ dodal. „Ať to tu vypadá profesionálněji.“

„Dobrý nápad,“ řekl Stilwell.

5

Když Corum se všemi ostatními kromě Simona odletěl zpátky na pevninu, Stilwell ukázal Simonovi přespávací místnost včetně skříně s čistými prostěradly, přikrývkami a polštáři. Samotné spaní si musel každý připravit sám. Stilwell zamířil ke stolu, za kterým pracovali službu konající policisté, a našel kopii O'Connorova hlášení o krádeži motorového vozítka použitého včera večer během předávky.

Odcizené vozítko patřilo muži jménem Art Sellers, který do protokolu uvedl, že mu ho někdo ukradl z příjezdové cesty k jeho domu na Clarissa Avenue. Stilwell už působil na ostrově skoro dva roky, takže mnohé obyvatele osobně znal – zejména ty, kteří bydleli v Avalonu. Na Santa Catalinu každoročně přicestoval více než milion návštěvníků, ale trvale tady žilo jen necelých šest tisíc lidí, přičemž Stilwell se jich ze své pozice jediného detektiva na ostrově snažil poznat co nejvíc. Jméno „Art Sellers“ mu nic neříkalo, ale věděl, že na Clarissa Avenue žije spousta tradičních vícegeneračních rodin ve staletých domech, které jsou na sebe namačkané jako zuby ve žraločí tlamě. Nemohl se zbavit dojmu, že jestli někdo ukradl z příjezdové cesty vozítko na benzinový pohon, muselo to být v okolí slyšet.

Sellers O'Connorovi vypověděl, že měl vozítko dva roky a obvykle nechával klíč v zapalování, protože se nikdy nebál, že by mu ho někdo mohl ukrást. Podobně se chovala i řada dalších obyvatel ostrova, kteří se stále opájeli představou, že na Catalině neexistuje kriminalita a že pětaticet kilometrů oceánu dokáže jejich atol bezpečně izolovat od veškerých neduhů současné společnosti. Stilwella napadlo, že Sellers a další zažijí drsné probuzení, až se v nejbližších dnech rozkřikne, že na ostrově byl zavražděn policista.